

## NARODENIE JEŽIŠA KRISTA (Polnočná)

*V tých dňoch vyšiel rozkaz od cisára Augusta vykonať súpis ľudu po celom svete. Tento prvý súpis sa konal, keď Sýriu spravoval Kvirínus. A všetci šli dať sa zapísať, každý do svojho mesta. Vybral sa aj Jozef z galilejského mesta Nazareta do Judey, do Dávidovho mesta, ktoré sa volá Betlehem, lebo pochádzal z Dávidovho domu a rodu, aby sa dal zapísať s Máriou, svojou manželkou, ktorá bola v požehnanom stave. Kým tam boli, nadišiel jej čas pôrodu. A porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a uložila do jasiel, lebo pre nich nebolo miesta v hostinci. V tom istom kraji boli pastieri, ktorí v noci bdeli a strážili svoje stádo. Tu zastal pri nich Pánov anjel a ožiarila ich Pánova sláva. Zmocnil sa ich veľký strach, ale anjel im povedal: „Nebojte sa. zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom. Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán. A toto vám bude znamením: Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jasiach.“ A hneď sa k anjelovi pripojili množstvo nebeských zástupov, zvelebovali Boha a hovorili: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“ (Lk 2,1-14)*

Max Lucado, autor kresťanskej literatúry, si spomína na jeden zážitok z detstva: „Jedného dňa pribudla do našej obývačky jedna škaredá nezaujímavá škatuľa. Stála tam celý mesiac, až do Vianoc, nedotknutá v kúte izby, bez toho, že by niekto vysvetlil, prečo tam je. Bola taká vysoká ako ja, ktorý som mal vtedy iba štyri roky. Bola pevne prelepená lepiacou páskou, inak by sme ju s bratom otvorili.

Mamy sme sa opýtali, čo je to za škatuľu a čo v nej je. Ľahostajne odpovedala, že možno si náš ocko sám kúpil darček na Vianoce. Vždy túžil po motore do svojho rybárskeho člnu, tak možno je tam práve ten.

V deň Vianoc, keď sme všetci rozbaľovali darčeky, sa mama pozrela na nášho ocka a opýtala sa ho: „Nerozbalíš konečne ten veľký dar?“ Otec od toho momentu nedokázal udržať vážnu tvár. Zažmurkal na mamu: „Ten dar je pre teba!“

Brat a ja sme sa prestali hrať a pozreli sme sa na seba. Aj na nás ocko žmurkol. Vzal do ruky kameru. Vedeli sme, že sa začne diať niečo zábavné.

Mama otvorila vrch nepríťažlivej škatule. Siahla dovnútra a vytiahla hodvábný papier. Opäť siahla a zasa len papier. Ťahala jedno priehrštie za druhým.

Toto video sme si celá rodina s radosťou vždy pozreli, aj keď sme už s bratom boli dospelí. Od istého momentu sa film začal otriasať – to bolo tým, že ocko už nevydržal a začal sa smiať. „Musíš načrieť ešte hlbšie,“ radil jej spoza kamery.

„Čo je to tam?“ opýtala sa, keď natrafila na niečo pevnejšie. Škatuľa v škatuli. Otvorila ju a v nej ďalšia. A v nej znova ďalšia. Až kým sa nedopracovala ku kazete na prsteň. „Hurá,“ zatlieskali sme s bratom. Ona otvorila kazetu a čarovne sa usmiala do kamery.

Vo svojich štyroch rokoch som ešte nerozumel romantike otcovho daru pre mamu. No už vtedy som pochopil, že hodnotný dar môže prísť aj v nezaujímavom balení.“

Niečo podobné sa udialo pred viac ako dvetisíc rokmi. Nikto neočakával, že Mesiáš príde na svet takým nezaujímavým spôsobom, ako sa to stalo. V maštali, v chudobe, v prítomnosti tak obyčajných a nevýrazných ľudí. Namiesto zvuku fanfár tu bolo prítomné iba bečanie oviec a prežívajúce kravy.

Keď cisár Augustus dekrétom nariadil sčítanie ľudu, Jozef s manželkou sa museli dať zapísať v meste, odkiaľ jeho rod pochádzal. Ľud Izraela urážalo, že je vnímaný ako „majetok cisára“, ktorý je

možné spočítať ako dobytok. Izrael sa vždy považoval za vlastníctvo samotného Boha, ktorý si práve tento národ vyvolil spomedzi mnohých.

Proroctvá Písma síce spájali príchod Mesiáša s Betlehemom, v skutočnosti si však nikto nedokázal predstaviť, ako by mohol prísť Mesiáš na svet medzi takými špinavými domami, v zápachu zožltnutých ovčích syrov, ktoré tu varili umazaní pastieri. Učítelia Zákona boli skôr naklonení vznešenej predstave, že Písmo hovorí o „nebeskom“ Betleheme, čo dokázali aj majstrovsky vyargumentovať. Nikto z učených mužov nepredpokladal, že to škaredé a zanedbané mestečko by sa mohlo stať kolískou svätého Pomazaného.

A tak sa nakoniec stalo, že Spasiteľ prišiel medzi ľudí nepoznaný, svetom bol neprijatý, čo Lukáš dáva najavo strohými slovami, že v *hostinci nebolo pre neho miesta*. Paralelu k tomuto vyjadreniu majú aj evanjelisti Ján: „*medzi vlastných prišiel, a vlastní ho neprijali*“ (Jn 1,11) i Matúš: „*líšky majú svoje skrýše a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť*“ (Mt 8,20).